

[Tinning]

ne lovgivning. Så vidt jeg kan se, er det noget med, at selve loven træder i kraft den 1. juli 1983, men at udvidelsen af ankenævnene først træder i kraft den 1. oktober 1983. Jeg vil godt have det forklaret, for umiddelbart ser det ud, som om man vil starte med at begrænse klageadgangen, og så udvider man amsankenævnene nogle måneder efter. Det virker lidt usammenhængende.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Det er ikke nogen overraskelse, at en diskussion om ændringer i det sociale ankesystem bevirker, at lidenskaberne måske kommer lidt i kog, at der er forskellige opfattelser af, hvordan man skal ændre. Jeg har imidlertid registreret, at der tilsyneladende er et bredt flertal i folketinget for at nå frem til en ændring. Det, der så er spørgsmålet, er, på hvilke områder.

Det er fra nogle af ordførernes side blevet fremhævet, at det havde været klogere at vente, til man havde tilendbragt udvalgsarbejdet, så man kunne have taget det hele på én gang. Jeg må nok sige, at efter at have lyttet til debatten her i dag er jeg glad for, at vi har valgt det, som jeg vil kalde det beskudne skridt. Vi behandler i virkeligheden sagen i to faser. Der er allerede fra flere ordføreres side nævnt en række problemer, som man føler at man allerede skal have med i første omgang. Havde vi taget det hele med, kan jeg godt se, at så kunne det meget let være gået, ligesom det gik sidste gang, da folketinget skulle behandle et sådant forslag.

For mig har det været afgørende at prøve at etablere en fornuftig balance mellem på den ene side borgernes retssikkerhed og på den anden side forenkling.

Det er også baggrunden for, at vi ikke har fulgt det forslag, som min forgænger, fru Ritt Bjerregaard, fremsatte, fuldt og helt. Nogle ordførere har godt nok påstået det, men der er ikke nogen begrænsning i klageadgangen – i modsætning til det forslag, der tidligere var fremsat. Det, det drejer sig om, er at holde fast i den forenkling, der består i, at der normalt kun er én klageinstans. Men det begrænser ikke borgernes klageadgang. Dermed mener jeg, at vi netop tilgodeser borgernes retssikkerhed. Men vi har jo hængende over os meget lange ventetider i det sociale ankesystem, og det mener jeg vi har en fælles for-

pligtelse til at nå frem til at få ændret fundamentalt på. Jeg er naturligvis ikke enig med de ordførere, der påstår, at det kan man bare gøre ved at ansætte flere medarbejdere. Det må også hænge sammen med, at der er noget galt i vores system.

Jeg må dog også sige efter at have lyttet til debatten, at jeg er så optimistisk, at jeg tror, det lykkes at få en første fase gennemført.

Når jeg bliver spurgt om, hvor længe et udvalgsarbejde, som skal lægge op til anden fase, skal pågå, kan jeg sige, at vi forventer, at det meget let kan tage et års tid, for der er mange problemer knyttet til det her. Der er først og fremmest noget, der er meget centralt, nemlig spørgsmålet om forenkling af selve proceduren i forbindelse med klagebehandlingen, men der ligger jo også en lang række andre problemer, og jeg er sikker på, at der vil komme problemer frem også under udvalgsarbejdet, som man gerne vil have belyst nærmere.

Fru Aase Olesen nævner f.eks. spørgsmålet om remonstration. Det er også et af de spørgsmål, jeg har forestillet mig skulle behandles i udvalget.

Man kan naturligvis også i udvalget behandle spørgsmålet, om der er nogle områder, hvor man ikke længere skal kunne klage. Det kan man behandle, og så har folketinget mulighed for senere at tage stilling til det. Det afgørende er, at vi igennem denne første fase her får taget det første skridt til, at selve behandlingstiden i det egentlige sociale ankesystem bliver nedsat. Det mener jeg vi har en forpligtelse til. Skulle vi have alle de andre problemer med, tror jeg, at vi meget let bliver nødsaget til at konstatere, at så vil det gå med forslaget, som det gik det sidste gang, og det mener jeg faktisk ikke vi kan være bekendt.

Hr. Taanquist var inde på spørgsmålet om, at man i forbindelse med en ændret sammensætning af amsankenævnet svigtede det folkevalgte system. Det er selvfølgelig et synspunkt. Baggrunden for, at vi har valgt denne nye model, er for det første, at så vil vi få en model, som er den samme som ved behandlingen af klagesager i den sociale ankestyrelse, og det mener jeg egentlig der er megen logik i.

For det andet mener jeg også, at vi har mulighed for at nå frem til mere ensartede afgørelser. Hr. Taanquist nævnte netop, at